

[Jørgen Jensen]

forsøg på at gennemføre en form for importbegrænsning, selv om man siger, at noget sådant ikke er muligt. Filosofien var ganske enkelt den, at når en tredjedel af vort forbrug stammer fra import, så kunne man for hver tre kroners begrænsning i købekraften regne med at begrænse importen med én krone.

Regeringens økonomiske politik vil også nødvendigvis være en fastholdelse af den såkaldte indkomstpolitik; det har vi allerede fået præsenteret gang på gang. Det betyder også, at man forbereder nye overgreb mod lønarbejderne med f. eks. fastholdelse af det, der skete omkring dyrtidsreguleringen, hvilket betyder endnu større uligheder i indtægts- og formuefordelingen.

Det er en bitter kendsgerning, at løfterne ved de tidligere overgreb bl. a. var, at de ville føre til en nedsættelse af renten, men endnu har vi altså ikke set noget resultat af de løfter, som blev givet, og den tilbageholdenhed, man krævede af arbejderne.

Kommunisterne har gentagne gange fremholdt, at der skulle gøres noget, og vi har også peget på, hvad der kunne gøres for at ændre den økonomiske udvikling og fjerne arbejdsløsheden. Vi har også erkendt, at vore forslag ville nødvendigvis gøre en politisk kursændring, der betød, at man i stedet for at gribe ind over for lønarbejderne måtte gribe ind over for storkapitalen, begrænse kapitalbevægelser, herunder alle former for kapitaleksport.

Vi erkender også, at en nedsættelse af renten ikke kan stå alene. Derfor har vi foreslået betalingsbalancen sikret gennem importregulering. Vi har foreslået, at rentemarginalen yderligere blev begrænset. Vi har foreslået, at man begrænsede udstedelsen af statsobligationer, og vi har også krævet en indfrysning af værdistigningerne på jord og fast ejendom.

Vi har med denne forespørgsel ønsket at høre, hvad regeringen vil gøre for at opfylde de løfter, man har givet arbejderklassen ved tidligere indgreb, hvad man vil gøre for at sikre, at renten bringes ned.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Spørgsmålet er jo meget enkelt. Det lyder: »Hvad agter regeringen at gøre for at bringe renten ned?« Det er et nemt og et enkelt

spørgsmål at stille, men jeg tror, at alle – i hvert fald alle, der har beskæftiget sig bare en lille smule med økonomi – ved, at det er et spørgsmål, der er betydelig mere kompliceret.

Jeg kan naturligvis meddele, at regeringen også finder, at en sænkning af renteniveauet er særdeles ønskelig. Som hidtil vil vi stræbe efter at udnytte de muligheder, der er for at opnå dette mål. Der er mange grunde til, at vi nærer dette ønske.

Der er hensynet til erhvervenes investeringer og omkostninger, og der er også hensynet til boligbyggeriet. Det er de vigtigste grunde til, at vi ønsker det.

Men i en økonomi som den danske er renten stærkt afhængig af internationale forhold og også af vores egen betalingsbalancesituation. Vi har jo et stort underskud på den løbende betalingsbalance. Det er ikke en undskyldning, når jeg nævner det, det er bare en kendsgerning. Over en årrække er der opsamlet en stor kortfristet nettogæld til udlandet, og både underskuddet og gælden har et betydeligt omfang i sammenligning med de valutareserver, vi har. Derfor er bevægelsesmulighederne i den danske rentepolitik under alle omstændigheder meget begrænsede.

Sagen er jo den, at kommer det danske renteniveau for langt ned i forhold til udlandets, så vil den første virkning være, at den private kapitalimport, skal vi sige tørrer ind og muligvis slår over i kapitaleksport, fordi udenlandsk gæld så afvikles. Sammen med et løbende underskud vil dette betyde en formindskelse af reserverne. Det kunne på lidt længere sigt komme til at true kronkursen, og det må vi undgå.

Det ville selvfølgelig give os en noget større bevægelighed i pengepolitikken, hvis de internationale valutaforhold var præget af væsentlig større stabilitet, end de rent faktisk er og har været præget af i de seneste år. Som det er forespørgerne bekendt, har vi i de internationale organisationer virket for at opnå dette. De rystelser, som det internationale betalingsbalancesystem har fået, først og fremmest gennem oliekrisen, har, som alle ved, haft en meget dybtgående virkning, som det jo ikke er lykkedes at overvinde endnu.

Endvidere har regeringen også søgt at dække valutaunderskuddet og øge valutareserverne gennem den offentlige låntagning. Det har ikke mindst i det sidste år lettet li-